

РЕШЕНИЕ

№ 462

гр. София, 08.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Божидар Ив. Стаевски

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Хрипсима К. Мъгърдичян Въззивно гражданско дело № 20211100511479 по описа за 2021 година

Производството е по чл.258 и сл. от ГПК.

С решение от 21.06.2021 год., постановено по гр.дело №72304/2018 год. по описа на СРС, ГО, 68 с-в, С.Д.НА В.Р. е осъдена да заплати на Н. Г. В. по искове с правно основание чл. 234, ал. 8 ЗМВР /2014 год./ и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **14 732 лв.**, представляваща дължимо обезщетение за неползван платен годишен отпуск от общо 290 дни за периода от 01.01.1999 год. до 20.11.2015 год. и сумата от **57.29 лв.**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 30.10.2018 год. до 11.11.2018 год., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 12.11.2018 год. до окончателното ѝ изплащане, както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК направените разноски по делото в размер на 1 031.42 лв., като искът по чл. 86, ал. 1 ЗЗД е отхвърлен в останалата му част до пълния предявен размер и ищецът е осъден да заплати на ответника на основание чл. 78, ал. 3 и 8 ГПК направените разноски по делото в размер на 30.99 лв., а ответникът е осъден да заплати по сметка на СРС на основание чл. 78, ал. 6 ГПК сумата от 591.57 лв. – държавна такса и 119.01 лв. – възнаграждение за вещо лице.

Срещу решението в частта му, в която са уважени предявените искове, е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ответника С.Д.НА В.Р.. Жалбоподателят поддържа, че не бил процесуално легитимиран да отговаря по предявените искове. При изплащане на обезщетенията по чл. 234 ЗМВР ответникът действал в условията на обвързана компетентност с Дирекция „Планиране и управление на бюджета“ – МВР, която била отделна специализирана административна дирекция към МВР. Сумите за

неползван отпуск се отпускали от дирекцията, която била юридическо лице, организационно и икономически обособено, поради което и ответникът не бил надлежна страна по спора. Ответникът бил второстепенен разпоредител с държавния бюджет и не бил в състояние да изплати дължимото обезщетение по чл. 234 ЗМВР, без за това да са преведени съответните средства от МВР /което било първостепенен разпоредител с бюджетни средства/. В този смисъл претенциите следвало да бъдат насочени към МВР. Ето защо моли решението на СРС да бъде отменено в обжалваната му част, а исквете – отхвърлени. Претендира и присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по жалбата Н. Г. В. счита, че решението на СРС следва да бъде потвърдено в обжалваната му част. Поддържа, че С.Д.НА В.Р. и Областните дирекции на МВР са самостоятелни юридически лица, различни от обособеното юридическо лице МВР – чл. 37, ал. 2 ЗМВР. МВР било първостепенен разпоредител с бюджетни средства, а СДВР – второстепенен. Ответникът бил процесуално правоспособен, съгласно чл. 27, ал. 1 ГПК и се явявал легитимирана страна по спора. Видно било от данните по делото, че ответникът бил заплатил на ищеца обезщетенията по чл. 234, ал. 1 и 5 ЗМВР. Обезщетението по чл. 234, ал. 8 ЗМВР се дължало на ищеца за службата му в МВР. В този смисъл релевираните претенции били законосъобразно уважени от първоинстанционния съд. Претендира и присъждането на направените разноси по делото.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Предявени са за разглеждане искове с правно основание чл. 234, ал. 8 ЗМВР /2014 год./ и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо в обжалваната му част. Не е допуснато и нарушение на императивни материални норми.

Решението е и правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

Държавните служители в МВР имат право на редовен платен годишен отпуск в размер на 30 работни дни – чл. 189, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Съгласно разпоредбата на чл. 234, ал. 8 ЗМВР /в действаща редакция към исковия период – ДВ, бр. 53 от 27.06.2014 год./, при прекратяване на служебното правоотношение на държавните служители се изплаща обезщетение за неизползвания отпуск по чл. 189, ал. 1, т. 1 – 3. Следователно вземането за това обезщетение възниква при наличието на следните предпоставки: 1/ прекратяване на служебното правоотношение и 2/ наличието на неползван платен годишен отпуск /виж и чл. 189, ал. 6 ЗМВР/.

Обезщетението по чл. 234, ал. 8 ЗМВР се изплаща на базата на месечното възнаграждение, определено към датата на прекратяване на служебното правоотношение – чл. 239, ал. 1 ЗМВР, в тримесечен срок от датата на прекратяване на служебното правоотношение – чл. 234, ал. 10 ЗМВР /Нова – ДВ, бр. 14 от 2015 год./, като за годината на освобождаване от служба обезщетението се изплаща пропорционално на прослужените месеци /чл. 234, ал. 9 ЗМВР/.

Въззивният съд счита, че осъществяването на горепосочените юридически факти, с които законът свързва правото и съответно задължението за заплащане на обезщетение по чл. 234, ал. 8 ЗМВР /2014 год./, е установено по несъмнен начин по делото.

Безспорно е във въззивното производство, че през исковия период от 01.01.1999 год. до 20.11.2015 год. между страните е съществувало служебно правоотношение, по силата на което ищецът, като младши експерт, е изпълнявал длъжността командир на отделение във 02 взвод, 01 група на 01 сектор „Специализирано подразделение за охрана на обществения ред“ към отдел „Специализирани полицейски сили“ при С.Д.НА В.Р.. Това правоотношение е било прекратено със Заповед №513з-8605 от 20.11.2015 год. на директора на С.Д.НА В.Р. на основание чл. 226, ал. 1, т. 13 ЗМВР – след придобиване право на пенсия при условията на чл. 69 КСО, по искане на служителя.

Установено е въз основа на заключението на вещото лице по допусната и изслушана в първоинстанционното производство съдебно-счетоводна експертиза, което при преценката му по реда на чл. 202 ГПК въззивният съд намира, че следва да бъде кредитирано, че за исковия период полагащият се на ищеца платен годишен отпуск бил в размер на 677 дни /по 40 дни годишно/, от които ищецът използвал 387 дни, респ. не били използвани 290 дни. Към момента на прекратяване на служебното правоотношение brutното месечно възнаграждение на ищеца възлизало на 1 066.80 лв., а обезщетението по чл. 234, ал. 8 ЗМВР – в размер на 14 732 лв. /при средно дневно възнаграждение от 50.80 лв., изчислено на годишна база. Установено е също така, че ищецът имал два работни дни за м.декември 2015 год., а с платежни бележки от м.декември 2015 год. на ищеца били начислени и изплатени обезщетение по чл. 234, ал. 1 ЗМВР в размер на 21 336 лв. и еднократно допълнително вещеве имуществено по чл. 234, ал. 5 ЗМВР, чиято легова равностойност е в размер на 200 лв.

Въз основа на съвкупната преценка на писмените доказателства по делото и заключението по съдебно-счетоводната експертиза настоящият съдебен състав приема, че горепосочената заповед за прекратяване на служебното правоотношение е била връчена на ищеца най-късно в края на м.декември 2015 год.

С писмо, получено на 30.10.2018 год., ищецът поканил ответника в 7-дневен срок да му изплати полагащото му се обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.

Основният спорен между страните въпрос е свързан с това дали ответникът е материалноправно легитимиран да отговаря по предявените искове. Съгласно приетото в Решение №14 от 17.02.2011 год., постановено по гр.дело №625/2010 год. на ВКС, III г. о., ГК, служебното правоотношение е комплексно. От един юридически факт – индивидуален

административен акт, възникват задължително две правоотношения – административно и трудово. Административното е водещото и определя специфичното проявление на трудовоправните институти /а също прекратяване на правоотношението, обезщетенията и т.н./, откъдето произтичат разлики в правната уредба. Страни по служебното правоотношение – което е едностранновластническо по възникване и характер и двустранно по субекти – са държавният служител и органът по назначаването. Съдържание на правоотношението са взаимните държавнослужебни права, задължения и компетентности на страните. Сред тях са определяне и изплащане на обезщетение при освобождаване от служба.

В частност компетентен да назначава, съответно да освобождава служителите, заемащи младши изпълнителски длъжности в структурата на МВР /каквато е тази на ищеца/, е ръководителят на структурата по чл. 37 ЗМВР – директора на С.Д.НА В.Р. – виж чл. 227 вр. с чл. 159, ал. 1, т.1 ЗМВР. От това следва изводът, че легитимирана да отговаря по исковете е С.Д.НА В.Р. като администрация на органа по назначаването, който е страна по държавнослужебното правоотношение и по имуществения спор, разглеждан по реда на КТ.

В този смисъл налице са предпоставките за ангажиране на отговорността на ответника на основание чл. 234, ал. 8 ЗМВР, поради което и релевираната главна претенция се явява изцяло основателна ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

Доколкото няма спор, че ответникът в забава през исковия период – от 30.10.2018 год. до 11.11.2018 год., то акцесорната претенция се явява установена в своето основание, а нейният размер възлиза на 57.29 лв., определен от СРС при правилно приложение на правилото на чл. 162 ГПК.

Ето защо въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, а решението на СРС – потвърдено в обжалваната му част, като правилно.

По отношение на разноските:

При този изход на спора жалбоподателят няма право на разноски.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК жалбоподателят /ответникът/ следва да бъде осъден да заплати на ищеца действително направените разноски във въззивното производство за възнаграждение за един адвокат в размер на 973.68 лв. Своевременно релевираното от жалбоподателя възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК се явява основателно, тъй като размерът на претендирания и заплатен от ищеца адвокатски хонорар – 1 200 лв., съотнесен към действителната фактическа и правна сложност на делото /която е ниска, като въззивното производство се е развило в едно съдебно заседание, в което не са събирани доказателства/, се явява прекомерен и следва да бъде намален до минимално предвидения такъв в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба №1 от 09.07.2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението от 21.06.2021 год., постановено по гр.дело №72304/2018 год. по описа на СРС, ГО, 68 с-в, в обжалваната му част.

ОСЪЖДА С.Д.НА В.Р., с адрес: гр.София, ул.“*****”, да заплати на Н. Г. В. с ЕГН ***** , с адрес: с.Б., общ.София, ул.“*****”, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК направените разноси във въззивното производство за възнаграждение за един адвокат в размер на 973.68 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280, ал. 1 ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____